

че пътуването се много затруднява. Тукъ трѣбваше внимателно да стѣпвахме отъ камъкъ на камъкъ, като предварително оглеждахме, къде ще сложимъ крака си. Това правѣхме не само ние, а и добичетата, които въ пътуването си се затрудняваха и отъ тежкия си товаръ.

Така продължихме половинъ часъ, докато напустнемъ рѣката и излѣзнемъ на по-мекъ пътъ.

Чакъ тогава поспрѣхме малко, за да се налюбujeme на Пиринъ. Предъ насъ вече гордо се издига Елъ-тепе и неговитѣ съседни върхове, а когато се обърнахъ назадъ, азъ бѣхъ захласнатъ отъ прелеститѣ на друга картина. Сега ясно се очерта Разлога. Това е висока планинска котловина, заобиколена отъ всички страни съ високи планини. На северъ се виждатъ рилскитѣ грамадни вериги, окичени съ остритѣ си пирамидални чалове, на западъ, като стена се изправила гордата Пиринъ планина, а на изтокъ Доспатъ праща последнитѣ си издънки. Всички околорѣстни планини спускатъ тъмни склонове къмъ Разлога, прорѣзани отъ рѣки и потоци и обрасли въ голѣма частъ съ гори. Въ североизточната частъ дъното на котловината е бърдисто и само около р. Мѣста и нейнитѣ притоци има малки поленца. Въ юго-западната частъ се отваря доста широка долина, около която е гр. Разлогъ (Мехомия) и нѣколко села.

Въ Разложката котловина сж разположени 12 села, всички доста добре наредени, съ прави улици, каменни двуетажни къщи, заобиколени отъ Пиринъ, Рила и Родопитѣ — планини съ вѣковни борови гори, при хубаво плодородие, бистри като кристалъ и студени като ледъ води, зелени градини и здравъ климатъ.

Следъ къса почивка ние продължихме пътя си. Навлѣзохме въ планината. Пътеката е вече конска и се